

Я завзято гнала ворога тунелем.

Зняла чоботи, щоб не чвакали, і шкарпетки — щоб не сковзались. Відчувши під ногами приємну прохолоду каменю, тихенько ступнула вперед.

На такій глибині єдиним джерелом світла слугували хробаки, які жили під склепінням і живилися вологою, що просочувалася сюди крізь шпарини. На те, щоб призвичаїтися до настільки слабого освітлення, треба кілька хвилин.

Щось ворухнулось у темряві. Он, ті чорні кучугури, то, мабуть, і є ворожий табір. Я присіла, застигла, прислухаючись до шкряботіння ворога по камінцях. Уявила собі крелла — страшного червоноокого іншопланетянина в чорному скафандрі. Твердою рукою неквапно піднесла рушницю до плеча, затамувала подих і зробила постріл.

У винагороду почула болісний зойк.

Є!

Постукала себе по зап'ястю, активуючи батьків браслет зі світловим тросом. Увімкнувшись, його дисплей засвітився червоногарячим світлом, яке засліпило мене на коротку мить. Оговтавшись, я рушила забрати здобич — щура, прохромленого наскрізь стрілою.

Коли посвітлішало, тіні, в яких я увляла собі ворожі укріплення, виявилися звичайними валунами; моїм ворогом був пацюк, а рушницею — самопальний арбалет. Від того нещасного дня,

коли ми з батьком вийшли на поверхню, сплигло цілих дев'ять з половиною років, але моя уява залишалася не менш жвавою. Коли я придумувала собі, ніби займаюся чимось цікавішим, аніж вилвом щурів, це допомагало скрасити марудну справу.

Я підняла вбитого гризуна за хвоста:

— Нарешті ти звідала мою лють, тварюко.

Виявилось, що малі дивачки не змінюються, навіть коли дорослішають. Та я була переконана, що варто тренувати проворність у разі, якщо мені справді випаде зустрітися зі справжнім крелом. Ба казала, що кожен великий воїн вміє вправно нахвалитися, щоби нагнати страху й невпевненості в серця своїх ворогів.

Я закинула здобич у торбу. Це був уже восьмий пацюк за сьогодні — непоганий улов. Чи вдасться вполювати бодай ще одного?

Подивилася на браслет. На його дисплеї біля індикатора заряду був ще й маленький годинник. 09:00. Пора б уже й вертатися. Не можна прогулювати забагато уроків.

Я закинула торбу на плече, підбрала свій гарпун, який склала сама з мотлоху, знайденого у печерах, і вирушила в бік дому. Ішла за власною мапою, яку намалювала у блокноті й постійно вдосконалювала.

Частково мені не хотілося залишати ці тихі печери, бо вони гадували мені про батька. До всього мені подобалося те, що там так... порожньо. Там ніхто з мене не сміявся, не витріщався і не пускав прокльони, аж доки я не втрачала витримки і не ставала на захист честі свого роду, топлячи кулак в тупій пиці недруга.

Зупинилася на знайомому перехресті, де на металевих листах, що вкривали підлогу та стелю, були висічені дивні візерунки. Обидві поверхні були списані колами та формулами. Я завжди думала, що то прадавні мапи галактики. У віддаленому кінці зали зі стіни стирчала величезна стара труба — одна з тих, що ганяють між печерами очищену воду для охолодження машин. З її шва у відро, яке я підставила тут раніше, крапала вода. Цебро набралось вже повне, тож я стала напиться. Вода освіжала, була холодна, з легким металічним присмаком.

Про творців тих машин ми знали небагато. Як і пояс уламків, вони були тут ще до того, як наш крихітний флот розбився на цій планеті. Ми точно знаємо, що створили їх люди, адже написи,

